

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

GUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DOVARÀ AL MENOS VES ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

TIPOS DE LA TERRA

Fot. A. S. (Xatart.)

Un cassino de *trinxerayres*

JOCHS FLORALS DE BARCELONA.

TRENTASSISENA FESTA DE LLUR RESTAURACIÓ.

La gran sala endiumenjada ab les mateixes floretes d'antany totes pançides, é 'ls mateixos tapiços é altres galindaynes é gran nombre de scuts mitj tombats talment com si haguessen mandra, s'anà omplint de jovinçels é nines é mares que pera ser sogres se daleixen buscant qualque ay-mador de la gentilesa que la flor natural de llurs filles respectives vulla conquistarne.

E hi hagué gran spera sense que 'ls ministrils de la copla de 'n Rodoreda tocassen gayre, car dix que 's guardaven el buf, car havien de anar á tocar al concert en la gran sala de les pintures.

La stampa pública grans treballs passá, forçada á ocupar unes tauletes estretetes é raquítiques que ni pera fer cou dinar servien. E per aytal motiu la *prempsa* stigué *prempsada*.

* *

Ixqué lo Consistori, compost enguany sols de sis membres, car lo mantenedor alemany nombrat no n'era vengut á causa, segóns se deya, de no star encara probat lo tractat de comers ab aquella forta nació; é en processó é voltats de representants del Consell de Cent é de la Generalitat de Catalunya ab llurs maçers é agutzirs, é del secretari del govern civil, qu'es un castellá dit Aspiazu, é de comissionats de moltes Academies é altres corporacions sabies, pujaren al strado.

E encontinent lo castellá Aspiazu, en llenguatge catalá, más en accent de xufero, digué:—Declaro oberta la festa.

E 'l President Mossén Josep Balari, doctor en lletres, professor de la Universitat é gran rebuscador de coses de la velluria, legí ab veu reposada é accent cansoner un larch parlament ple de sabiesa. E parlá de com se formá Catalunya é la llengua catalana. E retragué 'ls grechs, é 'ls romans, é 'ls goths, é 'ls alarbs. E parlá dels noms de casa é fins de 'n Xarau, aquell qui tenia tantes conexences. E dix que la llengua catalana era llavors una campana de bon só, fo-a ab tan diversos elements, é que 'ls valencians la esquerdaren, é que més tart los castellans la squarteraren, é que avuy té un só molt scardalench é que cal acudir á la pols dels llibres antichs pera purgarnos é tenir la llengua neta.

Mestre Balari sigué aplaudit, mas ell no s'alsá á fer cortesia, car es home gros, pausat de moviments é grave com elefant é no pot doblegarse fácilment.

En Manel Rocamora, minyó ros é gentil legí la Memoria de secretari, dedicant als catalanistes morts una recordança é afermant qu'ells desde 'l cel saben l'hora en que Catalunya trencará la llosa que l'enclou. Dix que 'l bisbe de Astorga morí en terra *extrangera*, donant mostres de no ser molt entés en geografia, car Astorga es vila espanyola, governada pel canceller Sagasta.

* *

E finalment, s'obriren los plechs. E resultá guanyador de la flor natural Mossén Jacme Collell, canonje de la Seu de Vich, qui eixint de son amagatall atravessá la sala entre 'ls forts picaments de mans de la concurrència. E tenia la cara somrisenta é 'l mantén é la sotana li voleyaven. E feu present de la flor á la gentil fadrina Madona Lluisa Llorach é Dolsa, tan ayrosa é bella é sbelta é ben habillada, que un mestre rodolinayre que seya prop meu, dix:

«Tira peixet, capelá,
¡qué bé que la sabs triá!»

E lo meteix canonje legí la pessa de vers premiada, intitolada *Scherzo*, ahont surt una parella de la primera valada dihentse coses dolses é daltoses é van á traure un niu, é pel camí s'entretenen á cullir cireres, é no ella mas ell s'enfila al cirerer fentli ella squeneta, car aixís es més honest que si hi pujás ella á riscos de que desde baix se li vejessen les pantorrilles. E un cop ha baixat ell li penja cireres á l'orella á tall de arrecades, é lo minyó s'escalfa é s'enardeix é tot de sopte

«en mitj de aquelles galtes tan xamoses
hi estampa dos petons com dos ventoses.»

¡Ay capelá del meu cor!... Si aixís com sou doctor en sagrada Teología ho fosseu en las ciencias profanes que ab tant enginy cultivá Bocaccio á Italia é Mossén Jacme Roig en terra lemosina, sabrian que 'ls petóns com les ventoses ó sien los petons ab xuclet, son encara més sabrosos é dolços fets als llabis que á les galtes. O sino probeuho.

E 'ls dos enamorats se'n van á casa é veuhen al rector passejantse dessus la parra, com volguent dir:

—Ja vindréu á confessarvos de aquest pecat ó á que us case; mas tant en un com en altre cas, no aniréu á Roma per la penitencia.

Forts aplaudiments saludaren l'obra xamosa é petonera del ardit canonje de la Seu vigatana, á qui li dó Deu llarchs anys de vida pera scriuren'n moltes.

Guanyá 'l primer accésit lo notari Mestre Guillelm A. Tell Lafont, per sa poesia *La mort de la nina*; é 'l segón lo mestre en lletres Jacme Novelles de Molíns, per la intitolada *La mort del aucell*. E ab tot é aytals morts ne l'un ne l'altre trovador portaven dol.

* *

Se adjudicá l'*Englantine d'or* á en Joan Maragall, fadrí diarista que scriu al *Brusi*. Sa composició *La Sardana* es valenta, ben cisellada é te una cadencia musical fort ayrosa é grata. La legí Mossén Josep Blanc, conceller del concell de Cent é tingué de ferho dues voltes, car l'auditori no's cansava de sentir aquell primor

«La sardana es la dança més bella
de totes les dançes que 's fan y 's desfan.»

Ballant la sardana conquerirém la perduda gloria de Catalunya. Per tant ballém, que sols ballant la ballarém grassa.

Guanyaren los dos accésits en Pere Muntanyola é en Francesch Ubach é Vinyeta, qui cridat per tres voltes no comparegué.

La Viola d'or é argent no s'adjudicá, car en aquest temps de pelegrins, nengú sent l'inspiració religiosa. E's doná 'l primer accésit á en Ramón Colóm é Virgili per sa composició: *Darrera esperança*.

Creya tothom que la *darrera esperança* de un *colom* altra no podia ser que la cassola; mas no fonch aixís. Qui té la *darrera esperança* es una vella xaruga é cansonera que 's plany de lo molt depressa que ha passat la vida é may acaba son rahonament. Sols espera que la mort se l'enduga é be's coneix que únicament morint deixarà de garlar.

Guanyá 'l segon accésit lo felibre Lluís Bart, ab sa composició *Pasquo flourido*.

* *

Mestre Jaume Ramon, notari de la Vila del Vendrell se'n endugué dos premis extraordinaris ab

CAPS DE BROT

E. RODRIGUEZ SOLÍS

Escriptor notabilíssim
y liberal avansat,
porta en son front la corona
de la popularitat.
Sa ploma, noble y fecunda,
no treballa per res més
que per l' hermosa justícia
y pel sacrossant progrés.

sos treballs en prosa: *Del fons de una caixa é L' Arch de Bará.* ¡Benaventurat notari que fas les scriptures á parells!

E un *fadrí de capelá*, lo seminarista Salvador Bobé é Salvador se 'n endugué'l premi de l' Associació de Propaganda catalanista, é un *aprenent de capelá*, lo seminarista Norbert Font é Sagués pescá un altre premi extraordinari ab un scrit sobre les creus de terme de Catalunya. Lo fadrí comensa á tenir lo cap pelat de anar per les aules; mas l' aprenent encare no du corona ne res.

E per últim lo festiu escriptor en Marian Escriu Fortuny guanyá ab son *Monólech de soltera*, lo premi ofert per Mossen Joau Pons é Massaveu. E'l meteix poeta legí sos versos que figuran dictats per una noya que ab grans desitjs de casarse 's queda per tia, é 's plany de no trobar marit que la vulga é buyda ab cómica amargura totes les penes de son cor. E l' auditori rigué é picá de mans.

De sopte sigueren encesos los plechs que tanca-ven los noms dels auctors no premiats, é ab una mica mes l' encarregat de mètrehi foch s' escaliba 'ls dits ab l' esperit de ví á punt de reventar ab gran perill de que tothom s' espahordís creyent que alló era una bomba preparada pels macips de la *brusca* contra 'ls senyors de lo *viga*, que aquests son los dos bándols en que desde temps antich está dividida la noble ciutat de Barcelona.

Mas no hi hagué res de aixó é l' advocat de Leyda, mestre Renyé é Viladot pogué legir son curt parlament de gracies, plé de punxetes cata-

lanistes ab que mortificar als oppresors de la terra catalana.

Aytal parlament sigué poch escoltat, car com sol succehir en dinar de molts plats, los darrers embafen.

E sense música, car los ministrils de la copla municipal ja s' havien esquitllat á la gran sala de les pintures, s' acabá la festa trentassisenada dels Jochs Florals de Barcelona, en la qual no hi hagué poesia religiosa, ab tot y esser premiats un canonje, dos seminaristes que tiran per capeláns é ademés dos notaris dels que *donen fé*.

¡Qué 'l brau cavaller Senct Jordi, Patró de Catalunya baixi del cel, si li es avinent, á occiure la gripia de la impietat é la patúm de la indiferencia religiosa!

P. DEL O.

SENS EMBUTS

Lo nom, los llores, la gloria
la vida daría y tot
per saberne lo que pensas
quant t' estich parlant d' amor.

Y ofereixo tantas cosas
y 't prometo tals presents
puig me sembla y val á dirho
que 'l téu cap no pensa res.

PISTACHO.

A CAL LLIMPIABOTAS

- Anda ¿puch seure?
- Si senyor; per xó precisament tenim aquí aquestes *automanas*: per seure.
- Bé; vull dir si 'm llimpiaréu las botas desseguida.
- Al instant: posis bé.
- Cuytéu tot lo que us sigui possible, que vaig al teatro.
- ¿Y vol dir que la comedia 's veu mes be ab las botinas enllustradas?
- Home, tant com aixó, no; pero sempre un hom se presenta mes decent.
- No ho acabo de compendre: ebalment quan un está assentat á la butaca, las botas no 's veuhen...
- Deixéuvos d' historias y procuréu enllestir... ¡Ep!... Cuytado ab apretar per aquest costat...
- ¿Qué li fa mal la bota?
- No es la bota lo que 'm fa mal; lo peu.
- Dígali hatxa: hi deu tenir alguna cosa.
- Sí: hi tinch un barómetro.
- ¿Cóm s' entén?... ¿Un gasómetro?... ¿un dipòsit de gas?
- Una especie de duricia que 'm pronostica ab molta anticipació tot lo que succehirá á l' atmósfera...
- ¿Hasta las plujas d' estrellas y 'ls *escripses* de sol y de lluna?
- ¡Vaya! Fins los dias de gala y 'ls d' abstinencia de carn.
- Ja es curiós aixó, ben mirat.
- Si que ho es; pero encare mes ne sou vos, per lo que veig.
- ¿De curiós?... Gracias á Deu, no la tinch aques-

ta mala circunstancia; pero ¿qué vol que fassi un hom, tot llimpiant? Enrahonar una mica y procurar passar alegrement la estona.

—Lo que hauríau de procurar es no fregar d' aquesta manera, que m' escalféu massa 'l peu...

—¿Qué 'l molesta aixó? Donchs miri, hi ha parroquians qu' encare 'ls agrada: 'n vé un que sempre diu que com més apretém més bé s' hi troba...

—Bueno; jo no soch d' aquests... ¡Cuytado!... No 'm poséu llustre á las gomas, que aixó després embruta 'ls pantalons...

—¿Me vol creure á mí?... No s' hi fixi, perque aquestas cosas son inevitables. Lo millor que podria fer, mentres jo l' enllesteixo, sería llegir alguna cosa...

—Es veritat... Doneume un diari.

—Tingui... Si no li es molest, podria llegir en veu alta, que aixís un servidor se 'n enteraria.

—¡Just!... Y mentres vos me trayéu lo barro de las botas, jo us trauré la llana del clatell.

—Potser sí! Sempre s' apren algo sentint lo que diuhen los papers públichs...

—Escoltéu; mireu quína noticia hi ha aquí: aixó us interessa.

—A veure: ¿qué diu que 'l govern passarà un tant á cada llimpiabotas?

—Sí, una cosa com aixó. Paréu atenció: «S' ha descubert una máquina que llimpia 'l calsat automáticamente...»

—¡Fugi!...

—Aquí ho diu...

—Bé; ¡tantas cosas diuhen los diaris! També deyan que 'n Peral havia inventat un barco-peix, y tot va resultar una guatlla. Lo qu' es jo no ho crech.

—¿Y aixó tampoch?

—¿Qué? Veyám.

AUMENT DELS SOUS MUNICIPALS

Als que embrutan la casa 'ls augmentan molt.

Als pobres que la escombran, casi no 'ls augmentan res.

—Un' altra noticia: «S' ha obert un nou saló de llimpiabotas, ahont per comoditat de la concurrencia tots los dependents son muts.»

—¡Ah!... Aixó encare ho crech menos.

—¿Per qué?

—Per... ¿Vol fé 'l favor de tenir lo peu una mica més fixo? Després se queixará de que 'l calsat no li queda conforme.

—La veritat es que no hi queda gayre. ¿Volén dir que aquest costat d' aquí está bé?

—¿Aquest?

—No: 'l de la dreta.

—¿Aquest?

—No, home; la part esquerra...

—Pero ¿en qué quedem?

—No ho sé... Com que del modo qu' estém lo qu' es dreta per vos es esquerra per mi...

—Siga com vulgui, no 's despacienti. Ja veurá com de l' un costat y de l' altre farà goig... Vaji llegint, vaji...

—¿Encare més?... No estich per mes lecturas...

—Pero home, tant que á mi m' agrada aixó...

—¿Sí? Pues allá va: «Ahir un parroquiá d' un saló de llimpiabotas va estrangular á un dependent, á causa del mareig que aquest va ocasionar-li ab una serie interminable de preguntas indiscretas...»

—¡Apretal!... Si es servit: ja está llest...

—¡Gracias á Deu!... No sembla sino que en lloch de llimpiar unas botas netejeu un cotxe: esteu un' hora...

—¡Oh! Jo ho faig perque la feyna quedi més com cal: ¿Ho troba bé avuy?

—Sí; tenu... Mereixeriau formar part de l' Academia de la llengua...

—¿Per xó que diu de que enrahono tant?

—No; ¿no sabeu que l' Academia fa 'l mateix que vosaltres?

—¡Y ara! ¿enllustra botas?

—*Limpia, fija y da esplendor.*

A. MARCH

EN LO BALL

La dansa es comensada,
corremhi sens tardar,
anemhi, ma estimada,
alegres á ballar.

Quín goig! cuántas parellas
n' omplenan lo saló!...
en mitj de totes ellas
sols hi faltém tú y jo.

Damunt ma espatlla posa
ta fina má de neu;
ab ta cintura airosa
jo enllasaré 'l bras meu.

Aixis, ben acostada
ab mí, llensémse al ball;
no 't paris, m' estimada,
valsém amunt y avall.

Ara va bé, aixerida!...
depressa al dá aquest tom...
Aixó es goig de la vida,
gosém, are que hi som.

No tinguis por nineta
de caure; no caurás,
que ben apretadeta
jo 't tinch ab lo meu brás.

¿Dius que tothom ens mira?
Ja poden ben mirar;
nosaltres ¿tomba y gira!
no havem may de parar.

LOS JOCHS FLORALS D' ENGUANY

—Surt, hermosa, surt á la finestra,
que aixó no es cap mal:
aquí tens un canonje que 't porta
la flor natural.

¿Qué 'ls coneguts murmuran
y 'ns signan ab lo dit?
Sas ditas no 'ns deturan,
voltém ab mes dalit.

¿Que 't roda 'l cap, titona?
Aixó no será res;
allarga 'l peu, bufona,
ja 'ns sentarém després.

L' orquesta també salta
y veig voltá á tothóm...
¡ay! que 'l terreno 'm falta
y aném á caure... ¡póm!!

F. MARIO.

LA TORNADA D' EN NOVELLI

Ab tot y 'ls mals tractes que li van fer á Barcelona la darrera vegada, en Novelli s' ha decidit á ferhi un' altra estada de pochos dias avans d' embarcarse cap á América. Diu qu' espera que 'ls nostres burgesos ja no 'n resarán ara d' alló de la bomba, y que, aixís com l' altra vegada va ser ell una víctima més de la catástrofe del Liceo—es á dir:

ell va ser víctima del Principal—confia ara en que li anirà millor al Teatro Lírich.

Ja veurà, senyor Novelli: aixó anirà com anirà, perquè la nostra gent es molt llunática. Deu nos en guard que matesin aquestos dias als companys d' en Pallás; ja veuria com... ¡barrabum...! tothom se tancaria á caseta, y ni un ánima viventa, en que 's fes *L' ánima morta*, havia de treure 'l nas pel seu teatro. Perque son aixís els nostres richs: quan s' acaba de fer la malifeta tot son esbufechs de desesperació:—Aixó no pot anar —¡A quins temps hem arribat!—¿Qué fan las autoritats que no aixecan l' esprit públich?—Es precís, es indispensable un cástich exemplar.—Y després, quan las autoritats tractan d' aixecar l' esprit públich provocant la concurrencia als espectacles cultos, la nostra gent se manté andana; y quan arriba l' hora del cástich exemplar tothom fuig. Ah! es admirable 'l valor civich de las nostras classes directoras! Lo poble té en ellas un bell exemple que seguir. De primer la pell... ¿joy? Lo demés ja ho arreglarán els altres.

Donchs, per si tornessin los esporugüits barcelonins á deixarvos casi be sol al Lírich, com vos hi van deixar al Principal, jo sé una recepta pera atreure á la gent de upa; jo sé un esqué que acaba de donar resultats maravellosos á un comediant com vos, y fins de segur molt amich vostre, en un poble frivol y llunático ahont va anar á parar lo vostre amich. Vaig á contarvos el cas per si se vos ofereix ocasió d' aprofitar la recepta.

Donchs si: veus aquí que com vos deya, lo nostre comediant va fer cap á una gran ciutat. Va instalarse la Companyia en un dels teatros més de moda de la ciutat; pero ¡lo qué son las modas! no hi anava ningú á veure al nostre comediant; alló semblava 'l Principal en la passada Quaresma. Ell prou s' escarrassava: donava cinch actes cada dia; cada dia 'ls recitava un monólech, qu' es lo que millor sab fer; pero, ca, ca; no n' hi havia de fets; ni un' ánima.

Pero 'l seu empresari porta un secretari mes viu qu' en Tinyeta: un d' aquells llebrers de teatro que coneixen de quin peu se dolén els *morenos* de per tot arreu y saben tro-

barlos el lloch de las pessigollas. Al veure la desolació del pobre artista va posarse en campanya el tal secretari d' aquell empresari, que més que *salvat* se veyá ja *perdut*, y ¿quina en fa? Sense encomanarse á Deu ni al diable se 'n va á una casa molt bona d' aquella vila ahont hi viuhén duas senyoras viudetas y molt de moda, demana al majordom y li diu que 'l comediant en cap de la seva companyia desitjava oferir sos respectes á las senyoras. Es inútil dir que si 'l tal comediant, ab la independéncia del seu temperament, arriba á saber que 's donava aquest pas, no n' haguera rehit lo pillet del secretari. Pero aquest no es dels que 's paran en barras, y una vegada obtinguda la venia de la senyora principal, se 'n va á n'el comediant y li diu que li han fet dir qu' aquellas senyoras tenian ganas de coneixe l. — Que

vingan—vá contestar l' artista.—Home, ja veurá, se tracta de duas senyoras, y las costums establertas ¿sab? la galanteria... En fi, que 'l nostre home se va decidirá anar á veure á las senyoras.

No es pera contada la escena de la visita á la primera dama. Ell se pensava qu' ella 'l demanava; ella 's creya qu' ell volia parlarli. Y com sempre son las grans senyoras á qui toca comensar:—¿Cóm li va per aquí?—va dirli.—Tant malament com vulga, senyora—va respóndreli ab son natural *desparpajo* el comediant—jo 'm creya qu' aquí hi havia un aplech de gent capás de gosar ab las cosas que jo faig y me n' he emportat xasco.—La senyora 's va sentir ferida de ple á ple y—Bé; ja ho arreglarém—va dirli.—Mirri, fassi saber á la gent que jo demá aniré á veure'l representar, y de aquí endavant, quan vindré, que será sovintet, l' avisaré pera que ho anuncihi, y ja veurá com hi posarém remey.

No cal dir com se va posar de cofoy el comediant. Y, per acabarho d' arreglar, al anar á saludar á l' altra viudeta, se va trobar ab una dona de lo mes rexinxolat, una d' aquestas donas de cavalleria que, quan se troban ab un home de bona garla y de gran trapasseria li permeten la entrada per la porta gran. Y no diré jo si ho es de trapassar y ditxosot lo nostre artista! Als cinch minuts d' enrahonar ja havian trobat l' un y l' altre sabateta en son peu. Y desde llavors casi ni una nit va faltar la senyora á la comedia; y molts de dias va ser á la casa bona l' artista, garla que garla, etzibant cada monólech que cantava 'l credo, monólechs que sovint se convertian en diálechs, y... prou.

Amigo, quan la *crema* de la *villa* va adonarse de que las duas senyoras lluhian lo teatro ab sa presencia, ne voleu de corredissas cap á veure al comediant? Y allavors ¡quins elogis! ¡quinas ovacions! y ¡Oh 'l gran artista per aquí. ¡Oh, quin portento! per allá. El que menos tenia al nostre comediant per lo mes colossal de tots los haguts y per haver. Qué vol dir Romea, ni Rossi, ni Arjona, ni Salvini!... ¡Y cómo los havia entrat la fal-lera als *amables cortesanos*!

¡Oh poder de las donas de cap de brot! Quatre dias avans ningú sabia res del nostre artista. Ser aplaudit per las senyoras y arribar á dalt de tot del cap d' amunt de la gloria va ser tot hù. Quatre dias avans ningú anava á veure al comediant, entre altres rahons perque no entenian la llengua en que representava; pero després, y de cop y volta, van sentirse illuminats per aquell esprit sant de las senyoras que influa sols per obra de presencia, y... ¡plaf! tot, tot ho van entendre, com que fins van demanar al gran artista que quan anunciés en los cartells las obras que feya, fossin de Shakespeare ó be de Ohnet, posés á sota del títol la traducció en la llengua del país pera saber de que 's tractava.

Y després dirán que ja no serveixen pera res las casas grans ni las grans senyoras! Vinguinme aquí y dígnime si podia somniar l' artista protecció més decidida y eficaz. ¿Quán y de quina manera podia trobar un reclam més decoratiu y de bon gust? Tot y tothom serveix en aquest mon per una cosa ó altra.

Ahora bien, que diria en Cánovas; si vosté s' entera be senyor Novelli, sabrá qu' aquí á Barcelona també ha fet farrolla aquest sistema altrás vegadas. La setmana de Carnestoltas, quan el Carnestoltas s' ho valia—y guardim Deu de comparar el Carnestoltas ab aquellas senyoras del comediant amich vostre—tots los teatros se disputavan la presencia del Rey de la Guassa, perque allá ahont anava en Carnestoltas ja hi havia 'l ple segur. ¿Donchs qué no li seria fácil, encare que no siguém en temps de Carnaval, trobar per aquí algun carnestoltas de tot l' any pera portarlo al teatro? Miris senyor Novelli que de Carnestoltas no 'ns en faltan á Barcelona.

Y si vosté no 's considera prou coneixedor del nostre paisanatje y vol aplicar la recepta que li dono, encarreguiho á n' el gat d' en Vinyets que porta de secretari l' empresari de vosté. Ja veurá com desseguida li trobará 'l desllorigador dels nostres Carnestoltas.

MARRAMAU.

CABORIAS CIENTÍFICAS

¡Qué 'n son de ditxosos aquestos qu' escuran las clavegueras!

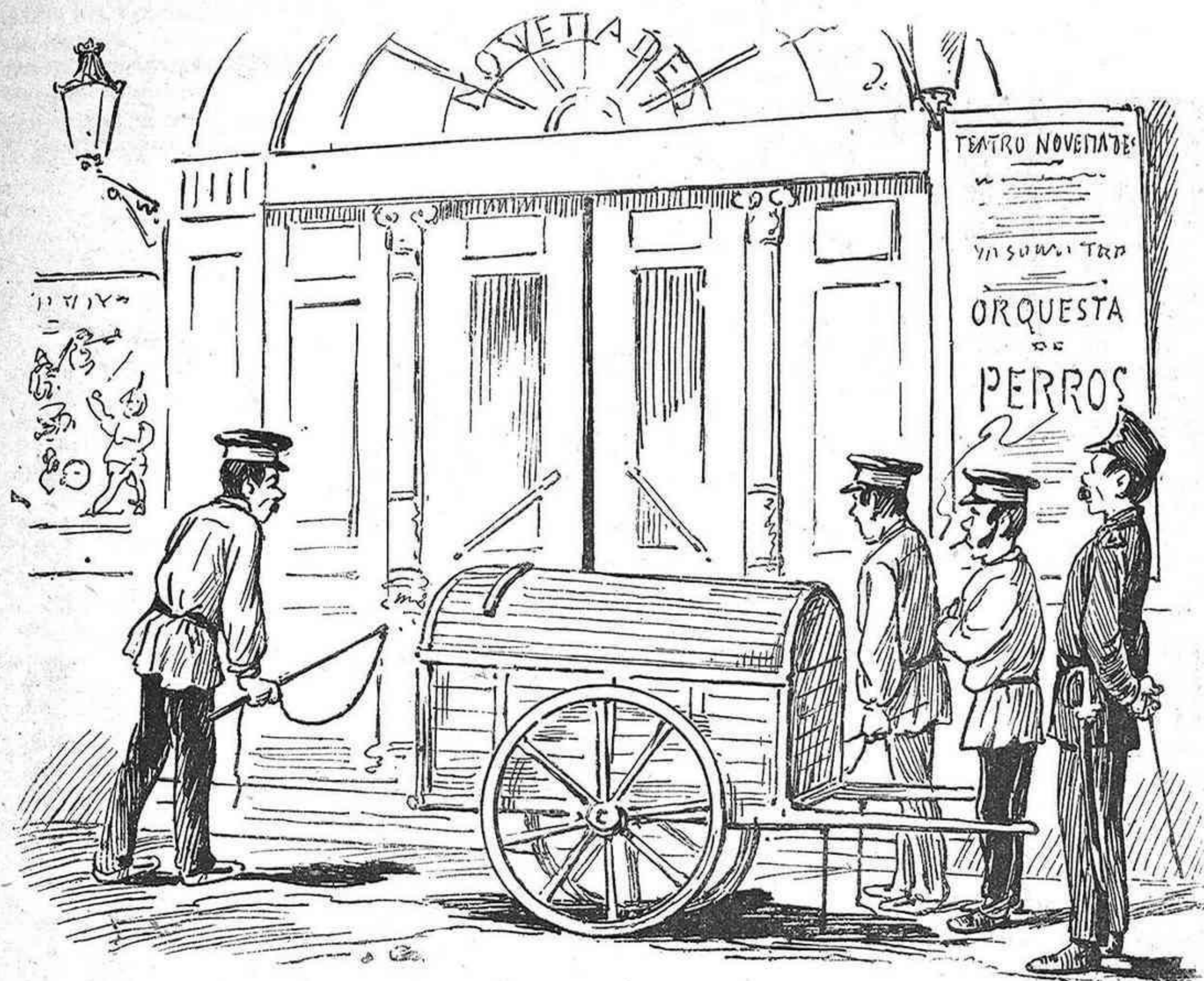
De fixo que vostés se creuhen que 'ls que desem-

RELIGIO Y NEGOCI

Un pelegrí que ha portat un cargament de rosaris, per veure si vententlos li sortirá 'l viatge de franch.

L' EXIT DELS GOSSOS-MUSICHS

Lo carretó municipal esperant que surti la companyia.

penyan aquest treball corren lo perill de contraure quí sab quantas malalties....

Donchs res més lluny de la veritat: la claveguera es lo verdader manantial de la salut.

Uns quants metjes de primera fila acaban de descobrirho. L' aygua net a, clara y transparent, es perjudicial á las personas *humanas*: l' aygua bruta y descomposta es lo més sà y deliciós que pot donarse.

Lo *quid* d' aquest misteri, la clau d' aquest descobriment es lo sol; no 'l de música, sinó aquell que aquí á Barcelona surt per darrera de la *Martina* y 's pon per la part de Sans.

Imaginise un estany, un sot d' aygua corrompuda. Un microscopi una mica decent, apart dels infusoris que per classificació y dret natural li corresponen, farà constar la presencia en aquella aygua d' una cantitat respectable de bacterias, microbis y demés bestias aquáticas y nocivas.

Aquell líquit, segons vostés, naturalment, no 's pot beure. Absorbirne un petit trago seria presentarse candidat á la mort, ab probabilitats d' un próxim y cumplert triumpo. ¿No es aixó?

Pues, no senyors: no es aixó: es cabalment tot lo contrari. Aquella aygua, qu' en aquest moment se 'ns presenta com un veneno segur é indiscutible, al apuntar l' alba, quan

l' astre-rey destrena
sa cabellera d' or,

— com diu un poeta conegut meu — se converteix en una beguda saludable, benéfica, eminentment curativa.

Aixó es lo que 's desprén dels descobriments dels sabis á quins hi aludit anteriorment.

La seva teoria es de lo més nou y prodigiós que pot imaginarse. L' aygua pura es com una pistola descarregada: no serveix de res. En cambi, l' aygua plena de microbis, quan ha quedat exposada á l' acció solar, es un' arma poderosa, una defensa invencible contra totas las enfermetats hagudas y per haver.

—L' influencia de la llum del sol—diuhen los autors del sistema—neutralisa la malignitat dels microbis y 'ls converteix en una especie de *vacuna* contra la mateixa malaltia que 'ls ha engendrat.

¿En l' aygua hi ha bacterias coléricas?

Bebentne, donchs, la cantitat necessaria, no hi ha perill d' agafá 'l cólera.

¿Hi ha en ella microbis de la febre-groga?

Beguin d' aquella aygua.... y ríguissen de la febra y del qui va inventarla.

¿Se 'n fan cárrech del mecanisme de la cosa?

Ja veuhen si n' anavan de lluny d' oscas los que en temps d' epidemia 'ns recomanavan la mar de precaucions en lo referent al aygua.

—¡No beguin!—ens deyan:—avants que tot, fassin bullir l' aygua, filtrinla, tornin á ferla bullir, tornin á filtrarla.... y llénsinla.

Ara ha cambiat la decoració.

¿Hi ha cólera morbo ó qualsevol peste ben autèntica y acreditada?

Res de fonts ni manantials sanitosos: ¡a buscar aygua fresca á la cloaca!.... ¡Vingan microbis! ¡vin-

SENYORAS ILUSTRADAS

—Aixó de *Debut* ¿qu' es, Lola?
¿lo títul de l' obra?—No:

es lo nom del tenor cómich
que treballa en la funció.

gan *baccillus virgula!* ¡vingan dimonis del infern,
Aixís ho proclaman los darrers descubrims
de la ciencia.

De la ciencia ¡ey!
Perque lo qu' es jo en tot aixó no hi vaig ni hi
vínch, y me 'n rento las mans.
Y no ab aygua de claveguera.

MATÍAS BONAFÉ.

A UNA QUE VOL... VERSOS

SONET (?) AB ALLARGOS

Com sabs que quan la feyna no m' apreta
á escriure ratllas curtas me dedico,
ab una obstinació que no m' explico
que 't fassi, 'm dius, tan sols una quarteta.

Vaig á compláuret, donchs, y creu, Pepeta,
que al ferle aquest sonet no 'm mortifico,
puig si la musa avuy no 'm torna mico,
tas gracias cantaré. ¿Estás satisfeta?

Es ta boca de mel, encantadora;
ets modesta y senzilla; franca y pura;
ta mirada gentil y seductora
es d' ángel, no d' humana criatura;
ets amable en extrém, potsé hasta massa,

Y ab tot, no 'm pescarás, puig ta estatura
fa com aquest sonet: de mida passa.

JAPET DEL ORGA.

LLIBRES

LA ASISTENCIA PÚBLICA EN PARÍS, por el Doctor D. JOAQUÍN HOMS Y PARELLADA.—Folleto curios que conté una ressenya completa de totas las institucions benéficas existents á París. Enterantse de lo molt que hi ha en aquella ciutat, se veurá lo moltíssim que respecte á aquest ram falta á Barcelona, ahont fins existint los mes laudables sentiments caritatius entre 'l vehinat, ja per falta de organizació ja per deficiencia de iniciativa oficial, no sempre la desgracia y la invalidés se veuhen degudament socorregudas.

LLIRIS D' AYGUA. *Poesias amorosas* per VALENTÍ CARNÉ (Un A. *Veddrellench*).—Lo Sr. Carné demostra en las composicions alguna facilitat. Com ensaig poden anar y 's fan dignas d' encomi: pero es precis que l' autor se repriméixi, estudihi molt y no 's deixi portar per l' impuls de fer ratllas curtas y rimadas, que no consisteix en aixó sols la poesia.

DOCTRINA CATALANISTA, *pera servir de profitosa ensenyansa patriótica y de pauta pera la defensa dels ideals regionalistas*, composta per FIDEL CONSTANT.—Es una parodia de algunas de las principals ocasions y prescripcions de la Doctrina cristiana. Per la seva falta de malicia no hi ha cap inconvenient que corri en mans dels párvuls catalanistas. Tal es la nostra opinió.

Altres LLIBRES REBUTS.

* * LA SERP DE LA GELOSIA, drama en tres actes y en vers y ELLA y ELL EN LO PARCH, passatemp en un acte y en vers, originals los dos de D. Pere Reig y Fiol y 'ls dos estrenats á Romea los dias 3 y 16 de abril últims.

* * LO TRIOMF DE LA VERITAT.—Drama en un acte y en vers, original de D. JAUME ESPUNYA RIBOT, estrenat en lo Teatro del Centre d' ebanistas de Barcelona, en octubre de 1884.

* * UN ASSALT, comedia en un acte y en prosa, original de ARTUR CARRERAS, estrenada á Romea 'l 16 de abril últim.

RATA SÁBIA.

PRINCIPAL

Una companyia *Fin de siglo* dona cada nit funcions en aquest teatro, convertit de moment mitj en Café-concert, mitj en Circo Equestre. Apareixen cantants, velocipedistas, barristas y acróbatas; pero lo mes notable, lo mes sorprendent, lo que causa l' admiració general es l' artista Leopoldo Fregoli ab sas maravellosas, incomprendibles transformacions. Figúrinse qu' ell sol desempenya una pessa titulada: *Camaleonte*, en la qual hi intervenen cinch personatjes distints. En un instant muda de tipo ab una rapidés assombrosa, sens perdre l' escena de l' obra. Es cosa que 's véu y no s' explica. ¿Quánt pagarían molts dels nostres polítichs aficionats á mudar de casaca, per ferho tan bé, ab tanta rapidés y á complerta satisfacció del públich?

LICEO

La companyia francesa de la Montbazón havia de debutar ahir dijous.

Deixarém, donchs, per la senmana próxima l' ocuparnos de aquesta novetat.

LIRICH

¡Quin aplauso més carinyós el que 'l públich tributá á n' en Novelli, al reapareixer en l' escena del Lirich, la nit del dimars! Lo gran actor es l' idol dels nostres aficionats al art dramátich. Crech sincerament que la seva curta campanya de despedida que no podrá prolongarse fins mes enllá del dia 19 del corrent será fructuosa y entussiasta.

Ab un drama de G. Rovetta, titulat: *I disonesti* inauguraré aquesta curta serie de funcions. L' obra es dura y un tant antipática, cau sovint en los efectos melodramátichs y no 's distingeix pas per la fonda pintura dels characters. Pero ab tot y aixó en Novelli fá una creació del tipo de protagonista, un home laboriós enamorat de la seva dona, que viu felis rodejat de carinyo y de comoditats, creyent que á las economías y á la previsió de sa muller ho deu tot. Mes aquest cel de ditxa 's desvaneix al descubrir que l' esposa estimada rebía 'ls favors del principal del séu marit, y 'l pobre espós arrastrat per un torbellí de desventura, acaba per ser lladre y suicida. Es impossible reproduhir ab mes veritat, ab mes riquesa de detalls y ab mes vigor y relléu las torturas del personatje. En Novelli siguié objecte de una gran ovació. Molt bé la Srta. Gianini y l' artista encarregada del paper de doméstica. Los demés actors tots en caixa, contribuhiren al bon efecte del conjunt.

Dimecres *Lo pá dels altres* de Tourgueneff. Pero aquesta obra notable mereix capítul apart, per qual motiu la deixém pera la próxima revista.

ROMEA

Dilluns, en la funció á benefici del Sr. Pinós, s' estrenará una comedieta del Sr. Amat y Capmany titulada: *Per el que porti mes pressa*. Una obra senzilla, ben desenvolupada, enginyosa y notablement escrita. Per sas condicions literarias, per la viva y la veritat de son escayent diálech contrasta ab tantas y tantas produccions lleugeras y sense cap ni peus com tot sovint se posan en escena sens altre objecte que fer riure, abocantlas'hi

pel broch gros. Lo Sr. Amat ha revelat ab ella sas notables condicions de autor dramátieh.

L' obreta sigué justament molt aplaudida.

TIVOLI

Per fi s' anuncia per demá dissapte l' estreno de l' obra *Giroflé-Giroflá* de Lecoq, acomodada á la escena espanyola pel Sr. Coll y Britapaja que, com sab tothom, en materia de arreglos hi té la má trencada y posada en escena ab esplendidés, estrenantse decoracions del Sr. Soler y Rovirosa y un rich vestuari.

Per tots aquests motius, demá 'l *Tivoli* resultarà petit.

NOVEDATS

Entre sarsuela y sarsuela, se presenta l' orquesta de gossos de Mister Lavater's.

Si alguns espectadors no s' haguessen imaginat previament que 'ls gossos eran capassos de tocar certs instruments com músichs sortits del Conservatori, la presentació de l' orquesta hauria causat mes efecte. No obstant l' espectacle resulta curiós y xocant, y 'ls molts aficionats que té la rassa canina, no poden menos de admirar la gracia y la inteligencia de aquellas bestiolas, que fan molt més de lo que 's podia creure.

CATALUNYA

La sarsueleta *Florin, 15*, principal es un saine-te de argument senzill, escrit ab lo deliberat propòsit de presentar una serie de tipos observats del natural y que parlan un llenguatge molt propi. Los autors Srs. Bargiela y Tovar demostran que saben entretenir agradablement al públich.

Lo mestre Cotó ha trobat dintre de l' obra un bon pretext per escriure algunas pessas de música fácils y garbosas, de aquellas que s' enganxan al oido. Sobressurten un coro de criadas que 'l públich fa repetir y un terceto molt elegant y mogut.

Los autors sigueren cridats á l' escena al final de la representació, no podent compareixer més que 'l mestre á recullir los aplausos de la concurrencia. En l' execució 's distingiren la Salvador y la Gomez, y en Riquelme, en Castillo, en Fernandez y en Cerbón.

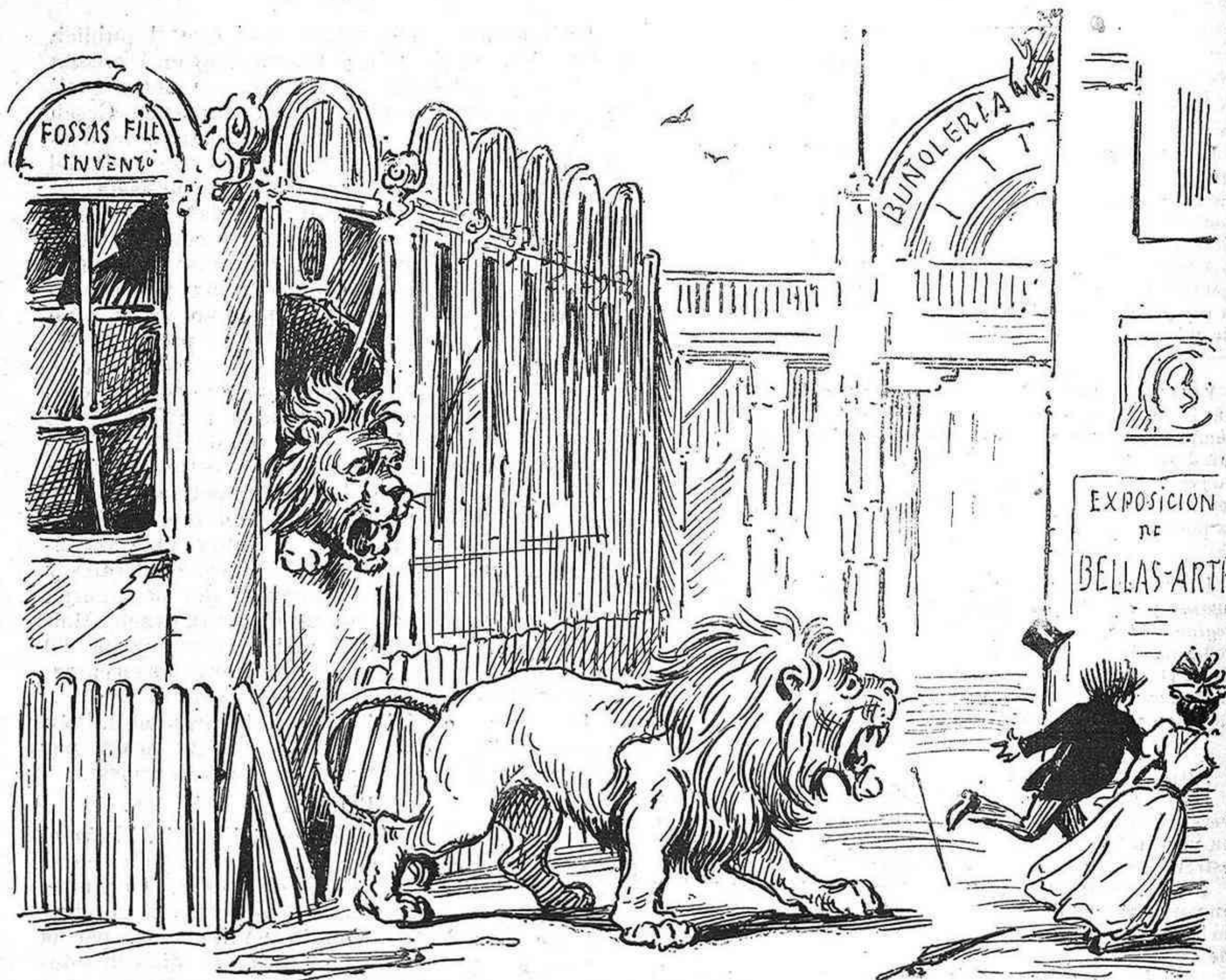
GRAN-VIA

La companyia Palombi ha pres pel seu compte aquest teatro. Los preus son econòmichs y las obras se posan ab la mateixa esplendidés que 's desplegava en lo Gran Teatro del Liceo.

Ha comensat, donchs, la campanya d' istiu... fresca y regalada.

LOS LLEONS DEL SENYOR ALEGRIA

ó 'ls vehins de la exposició del Parch

¡Mira, oh tú, lector pacífich
que vas á l' Exposició,

á quins percances t' *exposas*
rodant per aquest cantó!

CIRCO EQUESTRE

Uns artistes xinos ó que si no ho son ho semblan executan alguns exercicis que cridan ab justícia l'atenció del públich.

Las funciones son sempre variadas y entretingudas.

CONCERTS D' EUTERPE

Dilluns 14, com cada any s'inauguran en lo Teatro del Tivoli, baix la direcció del mestre Goula fill.

Creyém que basta donar la noticia perque 'ls molts entusiastas que conta l'obra del immortal Clavé, acudin, com sempre, á tributar sos aplausos á la Societat d' *Euterpe*, que ha pres baix lo seu càrrech lo noble afany de perpetuarla.

N. N. N.

PICARESCAS

¡Quan cert es alló que diuen: sobre gustos res hi ha escrit! ¡Mentres l' un vol peixo palo, prefereix l' altre 'l pernil. Sobre aixó un cas vá contarme lo tranquil Mossén Magí: —Tant jo com la majordona tenim gustos ben distints; sempre que 'm portan á taula la plata del llús fregit,

ella s' agafa á la qua y jo busco 'l tall del mitj.

Ara un dupte se m' acut que te 'l seu punt d' importancia: Si per qualsevol fracás de malaltía ó desgracia li tallessin (es un dir) al Sant Pare las dos camas, ¿qué li hauriam de besar no tenint peus ni sabatas?

Cumplint com á bon cristiá, que ho es de tota la vida, en Tino aquest any aná á la Seu á confessá avans de Pasqua Florida. Davant l' únich reverent qu' al Temple llavors hi havia s' agenollá 'l penitent; y no sé al cap d' un moment quins pecats confessaría, que 'l capellá resolut tot fent del butlletí trossos, turbant la sacra quietut vá cridar: —¡Alsat, perdut! ¡Veste'n que 'ls tens massa grosos.

CONFLICTE ENTRE DOS SOPARS

—En Pep me convida: en Paco igualment.... ¡Es fastidiós! ¿Com podria engiponar'ho per aná á sopá ab tots dos?

ESQUELLOTS

L' any passat va anunciar-se á só de bombo y campana una excursió á Collbató y á las covas de Montserrat. Lo viatge no era car, y 'ls que hi anessen per forza havian de divertir-se, tant més en quant s' havian emprés la cosa tres senyors regidors del Ajuntament de Barcelona, lo Senyor Capdevila, ex-comandant del tomáquet, y 'ls Srs. Heredia y Comorera, ex-sarauhistas tots dos.

¿Qui no havia de presumir que allá ahont van regidors de tal calibre, té de haverhi á la forza gresca llarga?

* *

Y en efecte, han passat més de vuit mesos, y avuy encare hi ha qui riu.

Com per exemple, la mestressa del *Hostal Vell* de Collbató, y l' amo de un altre hostel, que segons relata *La Publicidad* en son número del dilluns, lograren no sé per quin motiu, encare que aquest se presúm, l' embarch judicial dels equipatjes propietat dels senyors de la comissió organisadora y de la banda municipal.

Qui riu també de alló més es lo rector de Collbató, á qui varen encomanarli una gran festa religiosa y una illuminació espléndida de la iglesia, sense que fins ara s' haja cuidat ningú de pagá 'l gasto.

¡En fí: tot siga per las animetas del Purgatori!

* *

Pero hasta aquí res hi ha que dir: tant l' hostaler, com l' hostalera, com lo rector, farán lo que tingan per convenient pera cobrar lo que acreditan.

Lo més salat es que 'ls organisadors de la festa, en sa calitat de regidors de Barcelona, van obtenir un número regular de banderas, gallardets, escuts y altras galindaynas procedents dels magatzems de la Pubilla, y que tots aquests objectes destinats al adorno de las covas, allí s' han quedat pudrintse, florintse y consumintse.

Aixó vol dir qu' encare que la vida de regidor resulta per algú molt divertida, no ha de serho tant que s' autorisi als sarauhistas per servirse del envelat y deixar-lo després vuit mesos á l' intemperie, sense cuidarse de plegarlo y tornar-lo al amo.

Y aixís com los hostalers de Collbató 'ls van embargar los equipatjes, no sería mal que l' Alcalde de Barcelona busqués la manera d' embargarlos quan menos la banda de regidors.

Lo vapor *Bellver*, que alguns donavan per perdut, arribá á Barcelona la matinada del diumenje, carregat de pelegrins.

Los tripulants de aquest barco van passar un temporal que durá unas setanta horas... y ara do-

FOLLET.

nan las gracias á la Providencia per haverne sortit en sech.

Molt ben fet. Pero si ells donan gracias ¿que 's lo que no haurán de fer los pelegrins dels demés barcos que van tenir un viatge felís y sense la més mínima angunia?

Aixó 'm recorda 'l quènto de aquell que, havent-se trencat una cama, donava las gracias al cel.

Y deya per explicar la seva *bonhomie*:

—De la mateixa manera que una, hauria pogut trencármelas tolas dugas.

* * *

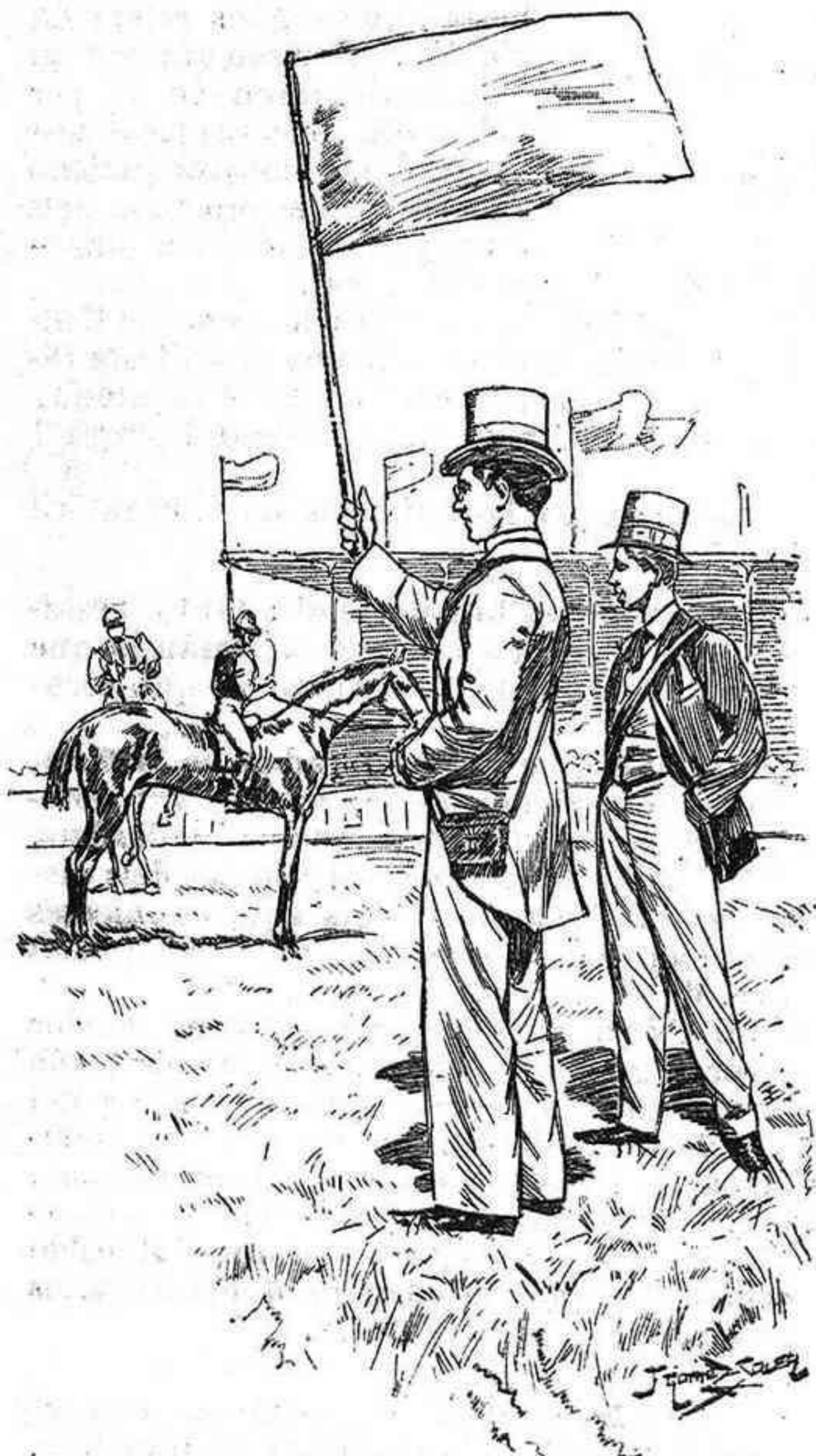
Y á propòsit de aqueixa atzarosa travessia.

Quan lo *Bellver* trobá á la fi un refugi en lo port de Cáller (isla de Cerdanya) se conta que un pelegri escamat enviá un telégrama al marqués de Comillas, fentli present la necessitat de que no 'ls exposés á terminar lo seu viatge per mar. «La majoria dels pelegrins—sembla que deya—no sortirém de aquí sino per terra.»

L' autor de l' idea de sortir de una isla viatjant per terra, segóns se m' assegura, es un empleat de la companyia *Trasatlántica*.

Uns lladres, l' altre dia sigueren sorpresos mentres estavan robant una habitació del carrer de Casanova. Un d' ells saltá pel balcó y 's trencá una

PER LAS PROXIMAS CARRERAS

Proba y ensaig general del element animal.

cama; pero l' altre no 's trencá res, al saltar per la galeria del darrera, y hauria escapat á no ser un gos de Terranova, que l' embestí lladrant y trabantli 'ls passos.

Lo que havia de fer la policia, va ferho un gos.

* * *

Es de creure que 'l Terranova aniria sense bossal, ja que duhentlo no es probable que hagués tingut lo desembrás necessari pera cooperar victoriosament á l' acció de la justicia.

Y un gos sense bossal es un gos fora de la ley, y está exposat continuament á que 'ls del llas lo capturin y 'l fiquin al carretó.

Vels' hi aquí un cas práctic que demostra que las prevencions que té la rassa humana contra la rassa canina haurian pogut redundar en favor de la impunitat de un lladre.

Segóns veig van ser alguns los periódichs als quals no se 'ls passá invitació pera assistir á la festa dels *Jochs Florals*.

Uneixis á la llista dels desairats *La Esquella de la Torratxa*.

Celebrarém que un altre any no tinguin aquest descuyt, y á tal efecte, recomano al Consistori que fassa un nus á la cinta de la flor natural.

A París acaba de celebrarse una succulenta exposició deguda als esforços de l' *Academia culinaria francesa*.

¡L' *Academia culinaria*!

¿Quí negará la importancia universal de aqueixa institució? No tothom sab llegir, ni sab escriure tothom; pero lo qu' es de menjar no hi ha ningú que no 'n sápig.

* * *

Avants de crearse aquesta institució modelo 's discutí moltíssim sobre 'l titol que havia de portar. Uns estavan perque 's titulés *Institut*, altres perque s' anomenés *Conservatori*; més al últim triufaren los partidaris de que ostentés la denominació augusta de *Academia*.

A ser consultat, jo hauria votat ab aquests últims.

Escoltin: ¿no hi ha per tot arreu *Academias de la Llengua*? ¿Y donchs, perqué no té de haverhi també *Academias del Paladar*?

Sembla que cada día va augmentant lo crèdit del deliciós *Anís Gloria*, que ab tan éxit fabrica á Badalona lo destilador D. Enrich Rombouts.

La veritat es que entre tots los productos similars, aquest se distingeix, no tan sols per la seva esmerada elaboració, sino també per son delicat aroma y sas especials condicions higiénicas.

Se troban á Barcelona los dos notables escriptors de Madrid D. Frederich Urrecha, redactor de *El Imparcial* y D. Enrich Rodriguez Solis, autor de la *Historia del partido republicano en España*.

Rebin tots dos ls saludo afectuós de *La Esquella de la Torratxa*.

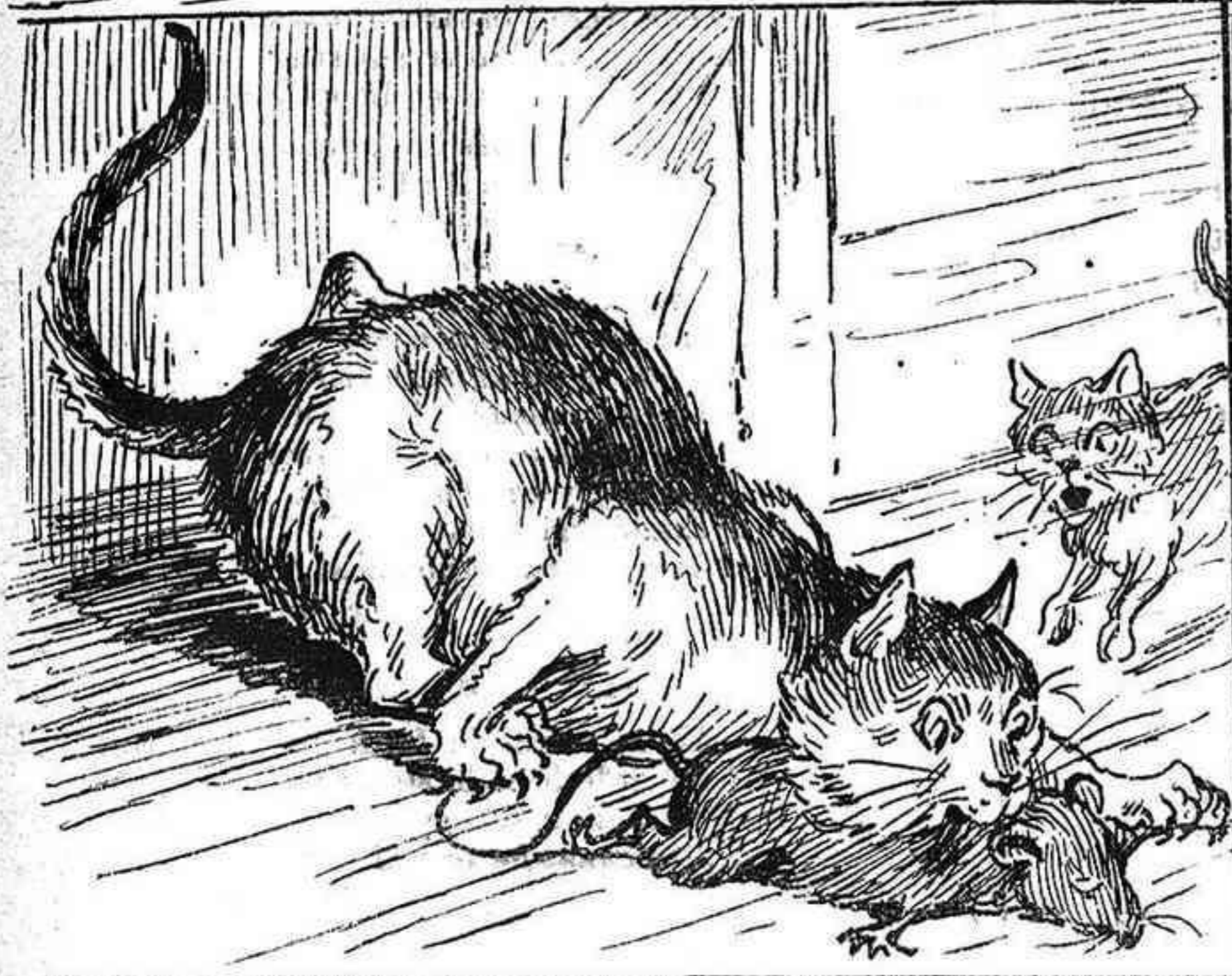
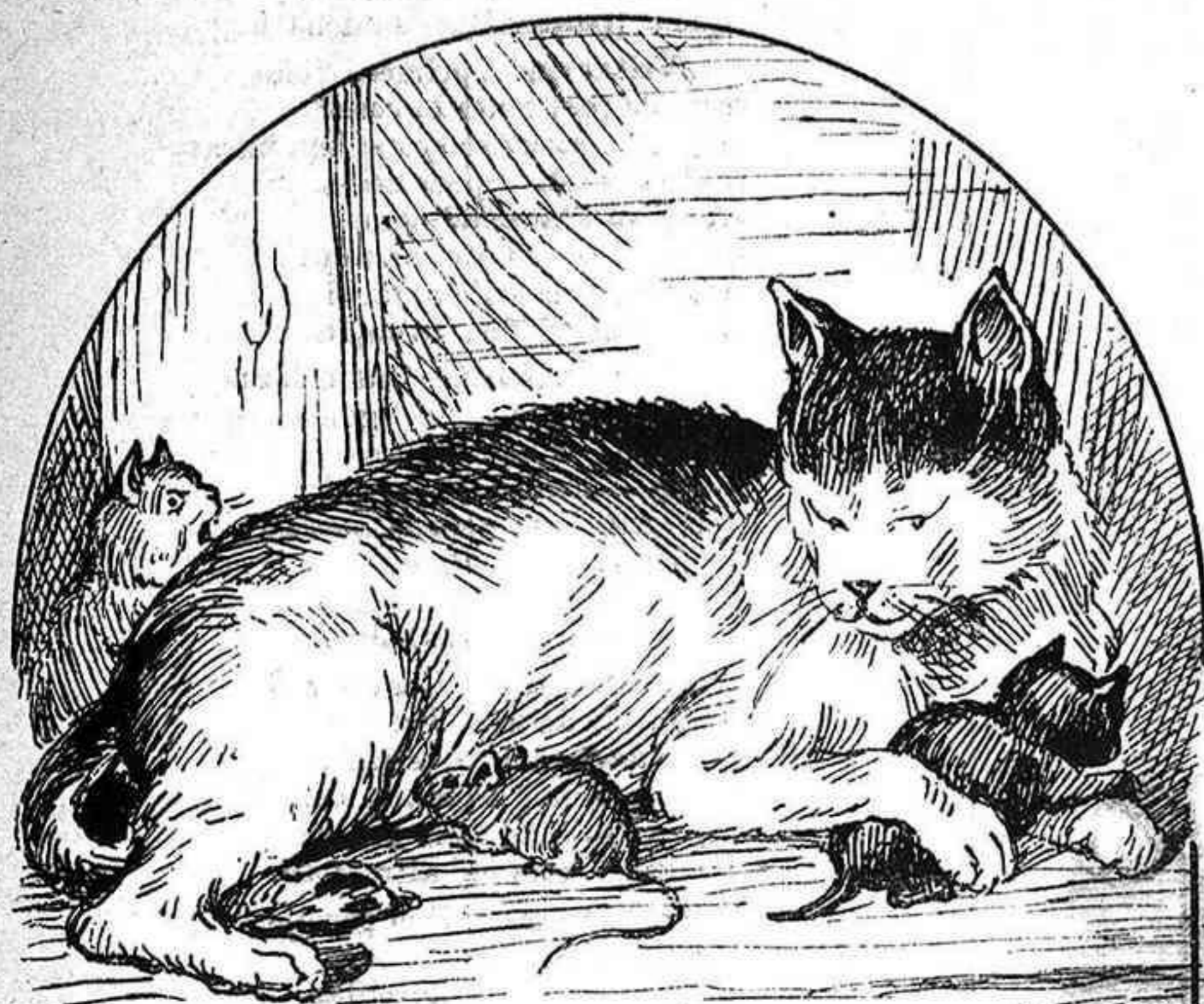
El *Noticiero universal* al donar compte dels discursos pronunciats diumenje en lo *meeting* de Vilafranca, y suposant que cada orador parlá en nom de una entitat diferent, diu:

«El Sr. Verdaguer habló por *Callís*.»

De manera que 'l Sr. Verdaguer y Callís, va parlar pel seu nom de mare.

Aixís s' escriu *El Noticiero*.

GATADAS FI DE SIGLE

«En una fàbrica de la Sagrera hi ha una gata que cria un ratolí...»
(Probablement ab l' idea de menjàrsel quan sigui gran).

«En los Estats-Units hi ha un porter que ha ensenyat un gat à passejar una criatura...»

Son molts los pelegrins que han tornat de Roma, introduhnt à Espanya *de matute*, grans quantitats de creus, medallas y rosaris, objectes qu' encare que estigan benehits, están tarifats en los corresponents aranzels de Aduana.

Aquest es un nou sintoma de la especial pietat que distingeix à la venerable grey pelegresca.

Els podrán dir:

«A Dios rogando
y haciendo, si se puede, el contrabando.»

Passa pel Passeig de Gracia rapatellada dintre de una carretel·la una dona rossa, guapíssima y admirablement vestida à la *derniere* acompanyada de un senyor moreno, arrogant y altament simpàtich.

- ¡Bonica parella!—diu un al veure'ls passar.
- En efecte.
- ¿Vosté 'ls coneix?
- Prou.
- ¿Serán casats?
- Ell si; pero ella no.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Vi-o-li.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Apit—Pita.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Los diamantes de la corona.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Almoster.*

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

EXPERIMENT CURIOS

«La moneda sumergida al aygua, no está en lo siti ahont vostés la veuhen.» ¿Cóm se demostra aquesta afirmació, en apariencia increible?

Ab molta facilitat. La persona que dupta s'asenta de manera que la visual passi per la vora del receptacle que conté l'aygua y 's clavi en la moneda. ¿La veu bé ara? Donchs immediatament l'operador extreu l'aygua ab l'auxili d'una xeringa. La moneda ja no 's veu.

5.ª CADENA DE PUNTS.—G O S

O C A

S A L V I

V A S

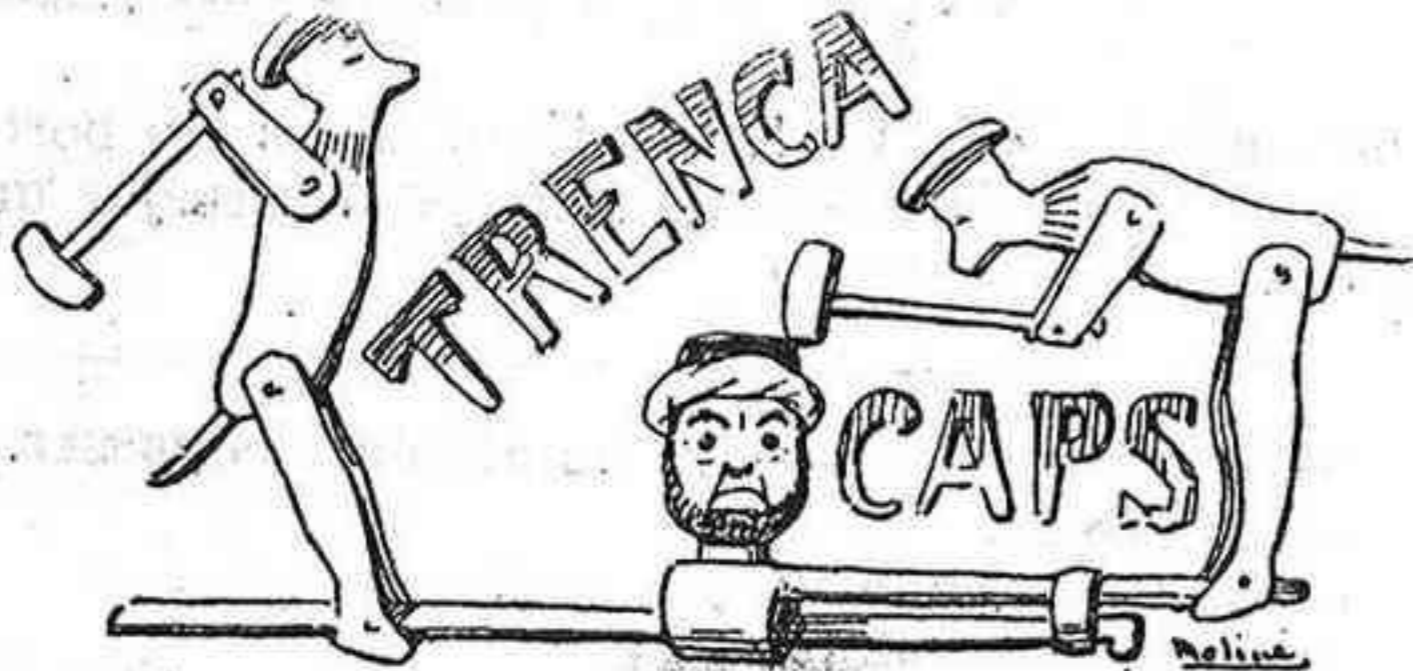
I S E R N

R I A

N A C A R

A V I

R I U

6.ª GEROGLÍFICH.—Com més magranés més magranas.

XARADA

I

¡OJO... DONAS!

Entre 'ls molts y molts periódichs que á mi m'envían de fora y de nacions extranjeras que son una bona colla, devegadas hi llegeixo coses raras y curiosas.

L'altre dia un que 's publica en la ciutat de Butllofa ciutat que 's troba á un *hu-dos* de la gran Constantinopla,)

vareig llegir que s'anava á obrir un concurs en forma en lo qual sols s'admetían que.... ¡pantorrillas de dona!

¿Vritat que á primera vista sembla mol tonta la cosa? Donchs, *quart* senyors; ben mirat aixó te molt... poca solta. Aquí van las condiciones que *tot*, per si alguna noya tingués ganas d'enviarhi las sévas: es dir, la copia.

«Premi primer.—Uns colants brodats ab or, seda y goma al parell de pantorrillas de mes esculturals formas; advertint que perque *quarta* se puga fer la *patota*, han d'anar fotografiadas al desnú (las camas solas.)

Premi segón.—Cent parells de mitjas de fil d'Escocia fetas á tres á n'aquellas que reunint condiciones bonas sigan á mes de molt primas, llargas... com un'altra cosa.

Premi tercer.—Deu parells de polacras de gran moda á n'al joch de pantorrillas que dongui més claras probas de que las pussas allí hi han tingut batallas fortas; (A la dona qu'es *tres-prima* á n'aquest premi no hi opta.)»

Aixó es lo més important del certámen de Butllofa; jo, com á *tres-dos* que soch y enterat qu'estich de sobras del assumpto, faig saber á totas aquellas donas que ab las sévas pantorrillas vulguin guanyar... lo que donan, que 's vejin ab mi, no 'n faig pagar *hu*, y en poca estona d'examinarlas, sabré... si 'ls pot tocá alguna cosa.

J. STARAMSA.

ANAGRAMA

Ahí al carrer de *Total* lo fill xich de ca'n Macanya va *total* ab una canya quatre canas de percal.

QUIM

TRENCA-CLOSCAS

ADELARDO G. LOPEVE

SANS

Formar ab aquestas lletres lo títul de un drama castellá.

J. A. MISERICORN.

GEROGLÍFICH.

X:

C

1894

OLI

T

I

Juliol

SO

NOY DE SANS.

Barcelona.—A. López Robert, impresor — Asalto, 63.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola. Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

OBRA NUEVA

ADÁN Y EVA
(CICLO)
DOÑA MILAGROS
NOVELA ORIGINAL
Un tomo 8.º Ptas. 3'50

Obras de E. Pardo Bazán

La Cuestión palpitante. . .	Ptas. 3
La piedra angular. . .	» 3
Los pazos de Ulloa. . .	» 3
La madre naturaleza. . .	» 3'50
Cuentos de Marineda. . .	» 3
Polémicas y estudios lite- rarios.	» 3
Insolación y Morriña. . .	» 3'50
La tribuna.	» 3
De mi tierra.	» 3
Cuentos nuevos.	» 3
Una cristiana.	» 3
La prueba.	» 3
Al pie de la Torre Eiffel. .	» 1'50
Por Francia y por Alema- nia.	» 1'50

¡¡2.ª edición!! ¡¡Obra de gran éxito!! ¡¡2.ª edición!!

PELEGRINS À ROMA

VIATJE BUFO-TRÀGICH EN VERS PER C. GUMÀ
AB DIBUIXOS DE M. Moliné Preu 2 rals.

SINGLOTS POÈTICHS AB NINOTS

ó sia
COLECCIÓ DE TOTES LAS OBRAS FESTIVAS QUE EN VERS Y EN CATALÁ DEL QUE ARA 'S PARLA,
HA ESCRIT D. SERAFÍ PITARRA
Primera serie encuadernada ab tela Ptas. 8 A la rústica Ptas. 6

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20. Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d'estravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas

NOVEDATS TEATRALS

L' excéntrich LEOPOLDO FREGOLI (Teatro Principal)